

ZAVIČAJ

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu
historiju

Broj 44, godina XXII
novembar, 2017. [str. 117-
120]

© Monos 2017

Likovi zavičaja: Profesor Mehmed Nurikić (1947. – 2016.)

**Prof. dr. Omer Hamzić, Edin
Šaković, MA**

U više od pola stoljeća postojanja i rada gimnazije u Gračanici, kroz nju su prošle desetine nastavnika i profesora, koji su tu proveli kraće ili duže vrijeme, ili pak skoro cjelokupan radni vijek. Među njima je bilo vrsnih stručnjaka, dobrih pedagoga i vrijednih zaljubljenika u svoj posao. Profesor Mehmed Nurikić (1947. – 2016.) nastavnik je koji je dijelio sve navedene osobine, ostavši u lijepome sjećanju generacija i generacija gračaničkih gimnazijalaca. Povrh toga, ostavio je i značajnog traga u kulturnom životu grada, općine i lokalne zajednice u kojoj je živio i djelovao.

Iako Gračanlija po porijeklu i zavičajnosti, Mehmed Nurikić je rođen u Odžaku, gdje mu je otac službovao kao mjesni imam. Potječe iz stare i ugledne familije, porijeklom iz sela Vranovića, koja je u posljednjih dvjestotinjak godina dala velik broj alima i školovanih ljudi: muderisa, imama, šerijatskih sudaca, pravnika, profesora. U Odžaku je završio osnovnu školu, a u susjednoj Modriči gimnaziju. Nakon toga je upisao i završio studij srpskohrvatskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Već kao student odskakao je od prosjeka, ostvarivši saradnju u tada popularnom "Spektru", omladinskom listu u kome su, inače, karijeru započela mnoga od poznatih imena bosansko-hercegovačke novinarske i književno-publicističke scene. Od početka školske 1972./1973. godine započinje raditi u gimnaziji u Gračanici, gdje ostaje do kraja svog radnoga vijeka.

Mehmed Nurikić je bio nekonvencionalan profesor, ako se može tako kazati. Bio je istinski entuzijast u svome poslu, čovjek koji je nastojao učenike ne samo naučiti, već u njima probuditi interes i zanimanje za ono o čemu je predavao – štaviše, prenijeti dio svog entuzijazma na njih. Njegovi nekadašnji učenici i svi koji su imali

ZAVIČAJ

Mehmed Nurikić, detalj sa Promocije 39. broja Gračaničkog glasnika

prilike i časti prisustvovati časovima koje je držao dobro znaju sa kakvom je energijom, voljom i širinom pristupao obradi književnih djela, zastupljenih u nastavnome programu i školskoj lektiri. Cijenio je lični stav kod učenika i poticao ih na učešće u raspravi, a odlikovao se i širinom duha, posebnim smislom za humor i autoritetom, za čije postizanje nije bila potrebna nikakva strogost.

Značajan dio svog vremena i truda profesor Mehmed Nurikić je ulagao na aktivnosti koje se u školi odvijaju mimo 45 minuta omeđenih zvukom školskoga zvona. Isticao se u radu školskih sekcija – literarne, novinarske i dramske. Veći broj njegovih učenika su osvajali prva mjesta i nagrade na književnim natjecanjima nekadašnjeg republičkog i saveznog nivoa (kasnije: kantonalnog i federalnog), pa i u međunarodnim okvirima. Kao voditelj književne sekcije pod nazivom “Trofanda”, 1998. godine je priredio zbirku poezije pod nazivom “Ruža stablo ili nešto treće” (objavljena u Sarajevu). Ta je zbirka,

u kojoj se predstavilo desetero gračaničkih gimnazijalaca – mladih pjesnika, odnosno pjesnikinja, ocijenjena kao svojevrsno osvježenje u gračaničkoj poslijeratnoj književnoj i publicističkoj produkciji. Kao voditelj dramske sekcije sa učenicima je pripremio i izveo nekoliko pozorišnih predstava. Samo na smotrama kantonalnog stvaralaštva tri puta je uzastopno osvajao prvo mjesto, a neke od predstava su i javno izvođene, za građanstvo. Što se tiče novinarske sekcije, sa učenicima je pripremao i uređivao gimnazijske zidne novine, kao i školski magazin “Gim”, te omladinsku emisiju “Pečat mladosti”, koja se emitirala na Radio Gračanici.

Takav pristup poslu, prepun istinskog entuzijazma, Mehmed Nurikić je nastojao prenijeti i na svoje mlađe kolege, kao mentor velikom broju pripravnika, od kojih su neki i sami postali veoma dobri i cijenjeni profesori. Neki od učenika profesora Nurikića također su se opredijelili za studij bosanskog

jezika i književnosti, a troje od njih su danas univerzitetski profesori.

Kolege, prijatelji i poznanici ističu da profesora Mehmeda Nurikića pamte i kao vrlo druželjubivog kolegu, omiljenog ne samo u učionici, već i u društvu kolega, na ekskurziji, školskom sijelu, izletu, u neformalnom druženju. Imao je smisla za šalu, za blagu satiru.

Osim lijepe riječi i književnosti, druga ljubav mu je bio nogomet, u mlađe doba, a kasnije i šah. Volio je zaigrati, onako za svoju dušu...

* * *

Sticajem okolnosti, u vrijeme agresije na Bosnu i Hercegovinu, našao se na dužnosti glavnog i odgovornog urednika lokalnog ratnog lista "Biljeg vremena", koji je formalno izlazio u okviru onoga što se danas naziva "nevladin sektor", iako u materijalom smislu oslonjen na sredstva tadašnje Općine. List je pokrenut sredinom ratne 1993. godine, u vrijeme najveće informativne i svake druge blokade, a okupio je višečlanu redakciju i širi krug saradnika. Među njima su bili i neki od najistaknutijih intelektualnih, javnih i kulturnih djelatnika u Gračanici, inače ljudi različitih profesija, svjetonazora i političkih pogleda. U najtežim uvjetima – najčešće bez struje, bez dovoljno papira, pod uzbunom i granatama, list je redovno izlazio, kao za inat svemu tome. Iz štamparije "Grin", list je stizao do svojih čitalaca – građana Gračanice i okolnih mjesnih zajednica, na ulici, u kancelarijama i skloništim, među vojnicima na prvim linijama odbrane... Sve to zahvaljujući u prvom redu maloj, ali vrijednoj redakcijskog ekipi, koju je Mehmed Nurikić znao držati na okupu.

Zanimljivo, neki od članova ratne redakcije "Biljega" danas vele da je profesor Nurikić možda i preozbiljno shvatao tu svoju uredničku dužnost: njegova tadašnja ozbiljnost u nekim je prilikama gotovo prelazila u krutost. Na redakcijskim sastancima, ponekad je znao dugo oklijevati u dilemi da li neki komentar, osvrt ili zapis "pustiti"

ili odbaciti. Ipak, koliko je poznato – na redakciju i saradnike lista niko tada nije vršio nikakav pritisak, ni tadašnja civilna općinska vlast, ni predstavnici vojske. Svi se slažu da se uvijek radilo sa posebnim entuzijazmom i po vlastitoj savjesti. Utoliko se, po svoj prilici, i Mehmed Nurikić kao urednik lista osjećao odgovornijim. Jednostavno, bojao se ozbiljnijih propusta, grešaka i promašaja. Takav je bio. Poslu je pristupao ozbiljno i odgovorno, jer drugačije nije ni znao.

Gledamo li danas na ratni "Biljeg vremena", moramo mu odati puno priznanje. Iako je izlazio u jeku oružane agresije, genocida i najbrutalnijih zločina protiv Bosne i Hercegovine i Bošnjaka kao njezina najbrojnijeg naroda, u člancima, tekstovima, reportažama i kolumnama objavljenim u ovome listu nemoguće je naći tragove mržnje, huškanja, pozivanja na osvetu ili bilo čega sličnog. Zrelost objavljenih radova danas upravo iznenađuje, a "Biljeg" je u tom teškom i opasnom vremenu izbjegao propuste kakve su pravili i neki puno poznatiji i tiražniji listovi u našoj zemlji.

Treba, također, naglasiti da je "Biljeg vremena" pored svoje osnovne, informativne uloge, imao i ogroman kulturni i obrazovnu misiju, afirmirajući lokalnu, odnosno nacionalnu historiju, kulturu, duhovnost, kao i različite forme stvaralaštva, od književnosti do ilustracije i stripa. U svemu tome, veoma značajnu ulogu i velike zasluge imao je upravo prof. Mehmed Nurikić, kao glavni i odgovorni urednik i prvi čovjek jedne, za to vrijeme, prilično nezavisne Redakcije.

Pored uredničkih poslova, Nurikić se u listu pojavljivao i kao autor, potpisujući osvrte, reportaže, komentare i kolumnističke tekstove, kao i priloge koji se odnose na književnu i kulturnu historiju.

* * *

Nakon završetka agresije, profesora Mehmeda Nurikića susrećemo kao recenzenta i urednika većeg broja književnih izdanja (zbirki poezije, proznih radova itd.), pre-

težno Gračanlija koji su se bavili književnim stvaralaštvom. Učestvovao je također i kao promotor ili moderator na promocijama i književnim večerima.

Nažalost, poslije završetka rata i gašenja "Biljega", veoma malo je objavljivao – što je prava šteta. Nije ga bilo ni na stranicama "Gračaničkog glasnika", niti drugih izdanja. Izgledalo je kao da se iz nekih razloga povukao ili je smatrao da se pisanjem trebaju baviti drugi, pozvaniji. Nažalost, šteta je – jer sa svojim smislom za književnu kritiku i pisanu riječ, svakako je imao šta napisati.

* * *

Odlaskom u zasluženu penziju, profesor Mehmed Nurikić nije prekinuo svoj obrazovni, kulturni i društveni angažman. Ostvario je saradnju sa omladinskim udruženjem "Anea-MG", u kome učestvuje u radu dramske sekcije, te u organizaciji književnih večeri i promocija. Od 2010. do 2015. godine, u saradnji sa prof. Fatimom Bećarević, režirao je ili pripremio za izvođenje ukupno sedam pozorišnih predstava, koje su izvedene u Gračanici, a neke od njih i u nekolicini drugih gradova (Žepče, Srebrenica, Prnjavor).

Skupa sa prof. Milosavom Mikićem moderirao je književnu večer sa Markom Vešovićem (2010.), a bio je i jedan od promotora knjige "Inkapsulirana tijela" Nedžada Ibrahimovića (2015.).

U junu 2015. godine učestvovao je na promociji 39. broja "Gračaničkog glasnika", odnosno poetskoj večeri "Musa Ćazim Ćatić – vjerni rob ljepote", posvećenoj 100. godišnjici od smrti pjesnika. Tom prilikom je nadahnuto govorio o njegovoj poeziji, dok su odabrane Ćatićeve pjesme i stihove recitirali su članovi Dramske sekcije Udruženja "Anea MG".

Bio je to i jedan od posljednjih javnih istupa profesora Mehmeda Nurikića.

Na Ahiret je preselio 8. novembra 2016. godine, nakon duge i teške bolesti.

* * *

Odlukom Općinskog vijeća Gračanica, a na prijedlog grupe bivših učenika, Gimnazije "Dr. Mustafa Kamarić" i Redakcije "Gračaničkog glasnika", 2. juna 2017. godine mu je posthumno dodijeljeno najviše općinsko priznanje – Zlatna značka općine Gračanica.